Organitza:

Tacant lo blanc

Aula d'Escriptura Literària

Amb el suport de:

Ajuntament d'Argentona

Pla d'Igualtat d'Oportunitats

Diputació Barcelona
xarxa de municipis

paraules

lectura literària

22 d'abril de 2009

Índex

A vosaltres 5
Benvinguda 7
Rellotges encadenats 8
Lluç a la cantonada 9
Una esfera poc rodona 10
Sorra, cel, sol i cançons 11
Somriures 12
Després de la pèrdua d'una mare a una altra mare 13
Passió 14
I per què? 15
Ficción 16
La boda 18
Independentista de dretes 20
Harry Potter i la pinta d'urani enriquit 22
Forasteros 23
L'abric gris 25
L'enterrament 27
El mar 29
La Caputxeta que no es posa vermella 30
La Leyenda del Jarrón Chino 32
Niños en lata 35
El petó 38
Paisatge 40
Així sucedió, doctor 41
Besos 44
La Mari 45
Mal día 46
La condició humana 47
Se sabios es rectificar 50

De sabios es rectificar

El silencio presidía la sala circular. Acompañándolo la penumbra de unas velas que tiritaban en aquella noche de invierno. Repartidos por el perímetro de la estancia los doce discípulos, de rodillas y en actitud orante. La letanía de oraciones deseantes ayudaba a aupar el humo del incensario que reposaba a los pies de aquel cuerpo moribundo. Tumbado y con los brazos cruzados sobre el pecho se extinguía el maestro. Rasurado y vestido con una túnica blanca esperaba la liberación.

Algo parecido a un gruñido salió de su boca. Sólo tres de los orantes lo percibieron. Se acercaron a la espartana camilla central arrastrando con sus túnicas rojas los pétalos de rosa que cubrían el suelo de mármol. Se situaron entorno a la cabecera del lecho.
-¿ya ha expirado el maestro? –preguntó el joven aprendiz.
-No, pero está a punto de alcanzar la perfección –observó el segundo.
-¡Silencio! –ordenó el provecto acólito-. Maestro, ¿me oye?

El sabio yaciente abrió los ojos con la serenidad que otorga una vida dedicada a la meditación. Enmarcó la escena y después enfocó. Mirando a la cara de su acólito, sentenció:
-Felicidad, flor que se marchita agradeciendo.
Con la misma templanza que había despertado, volvió a recuperar la inconsciencia.
-¿Oistéis? El maestro nos ha legado su obra. Sus últimas palabras serán objeto de estudio y nosotros seremos sus difusores –les trasladó el viejo portavoz-. Ahora, hermanos, volvamos a las oraciones y dejemos que nuestro maestro libere su alma y confirme así sus enseñanzas. Por fin ha llegado el momento que tanto esperó. Alejarse de la futilidad que recorre este mundo. Un mundo, como nos enseñó, vacuo y falto de espiritualidad.
-Sí, hermano- obedeció el bisoño discípulo.
Los tres regresaron a sus lugares de meditación sin dar la espalda, en ningún momento, al padre sapientíssimo.
Antes de retomar la liturgia, en el momento en que los párpados de los protagonistas iban a sellar aquella revelación, tres palabras brotaron de aquel débil cuerpo. Sonaron con tanta fuerza que recorrieron todo el templo.
-¡No quiero morir!

Rafa Burgos

Tacant lo blanc

Aula d’Escriptura Literària

—Jo des de fa un temps llegeixo coses d´orient. L´any passat vaig anar a l´Índia.
—Què els agradaria fer abans de morir?
—Entrenar a la selección de España.
—Conèixer a Doris Lessing.
—Que s´aprovessin lleis al Parlament per eliminar els feixistes i els intolerants.
—I tu, Liliana?
—Desfilar a París i després anar de festa amb la meva filla *por ahí.*
—Em podrien dir el nom d´un programa de televisió?
—Las noticias, el parte de Antena 3.
—Un de reportatges que es diu “En portada”.
—Àgora.
—El programa de Ana Rosa.
—I un poema que els hagi marcat?
—...
—Ai! La dona aquella anglesa.
—No recordo. Quelcom de Verdaguer.
—Antnio Esmala, m’encanta.
—Com?
—Antonio... Mala?
—Antonio Gala.
—Això, sí.
—Bé, ha arribat l´hora de la veritat. Ja poden llegir la virtut que els defineix, segons van escriure la setmana passada.
—Tolerancia, por supuesto.
—Respecte, sempre.
—Equanimitat.
—Jo no vaig escriure res. Què és una virtut?
—Bé, després parles amb José Antonio i que t´ho expliqui. Deixem-ho aquí. Gràcies per haver vingut i bona nit.

Rafa Burgos

—*Què en pensen de la immigració arribada els últims anys.*
—¡Vaya! Cada uno en su país. A eso se llama ser ordenado. Y así se acaban las enfermedades raras.
—Crec que calen programes d´educació per evitar els maltractaments a les dones immigrades, i també els casos d´ablació, no ens n´oblidem.
—*Avel·lí.*
—Que vinguin amb contracte de feina des del seu país i que s´integrin al teixit social català.
—*Liliana.*
—Que vinguin però no tants. Nosaltres vam tenir a casa una peruana. Ei, no ho semblava. Era molt guapa.
—*I l'educació sexual, enguany?*
—¿En qué? ¡En español!
—En la actualidad.
—¡Bah! Vicio. Divorcios. Maricones. ¡Qué asco!
—Una nova llei, més valenta, d´avortament lliure.
—Massa permissivitat. Tot són divorcis. Ara les parelles no aguanten res.
—Jo vull un pavo amb dret a cuixa i després cadascú a casa seva.
—*Ara els proposo una situació. Què fan quan els truquen per telèfon oferint-los algun servei?*
—Los mando a tomar viento. Además, todos son extranjeros. Y aquí la gente en paro.
—Els dic que no m´interessa.
—Sempre que truquen és la meva dona que contesta.
—Passo, tio. Jo penjo.
—*I si algú pel carrer els demana diners per menjar, com reaccionen?*
—Que trabajen, como he hecho yo.
—Si és per menjar...
—Això no se sap mai. Jo me l´emportaria a un bar i li pagaria un entrepà.
—Jo no tinc temps. Sempre estic molt atrafegada. Somric i continuo.
—*Molt bé. Per cert, creuen en Déu?*
—Pues claro, hijo.
—Sóc atea.
—Sóc agnòstic.

A vosaltres

Ens agradaria emportar-vos allà on passa tot allò que somiem. Una humil i petita visita al màgic món de les paraules. Agafar-vos les mans, tendrament acompanyar-vos, per camins difícils o per paisatges amables. Descobrir amb nosaltres, mirades, cossos, paraules i gests acollidors i bells. Us agraïm la companyia, la lectura i l'atenció. A través de les paraules ens veureu d'altra manera, per uns instants demiürgs de realitats inexistents. Darrera les històries pot ser que hi dormin silencis tranquils, crits de por i de renúncia i alguns somriures que esperen ser despertats. Sense vosaltres, que ens llegiu, que ens escolteu no existiria la màgia de la literatura. Seria el trist camí d'escriure sense comunicar la bellesa, la ironia, la tendresa d'uns mots sense destinatari.

Destinataris, doncs, vosaltres de tants dies de feina, d'il·lusions, de nits en blanc, d'esborranys i correccions; per arribar a vestir amb paraules somnis i secrets. Frases que nascudes de l'ànima busquen la precisió i la bellesa de suggerir-vos tot un món. Estils ben diferents tenen cabuda en aquest petit recull, mostra d'autores i autors que es van fent pas cap a, potser, el que esdevindrà una recerca sense temps i en solitud.

No vull acabar aquests mots sense agrair la feina feta pel grup Tacant lo Blanc de l'Aula d'Escriptura Literària d'Argentona: a la Clara Ferraz per seguir tan bé la bellesa de l'aprenentatge, a la Núria Solé per la tendresa dels seus mots i la seva mà amiga, a la Mercè Oliveras per tenyir les expressions de poesia i bellesa, al Rafa Burgos pel talent i la companyia, a la Nela Miralles pels seus mots frescos i directes, a la Júlia Gaset per la constància, l'esforç i l'entusiasme, a la Isabel Burgués per la seva valentia i coratge, al Salvador Cases per dibuixar històries on hi regna la fina ironia, al Jordi Padrosa per

l'esforç i la fermesa, a la Puri Ruiz pels seus primers mots atrevits, a la Lluïsa Mora pel seu estil viu i colpidor, al Carles Ciscar per l'artifici bell del laberint d'històries plenes de petits somriures i finalment a les tres darreres incorporacions la Maria Cabrespina, la Cristina Villa i la Laura Ayala per la confiança dipositada en nosaltres.

Gràcies

Maria Planas
Professora d'Escriptura Literària

La condició humana

Imaginin un experiment. A quatre persones se´ls demana que es defineixin a partir d´una virtut. Setmanes més tard se les convida a participar en un qüestionari informal per veure si allò escrit correspon a allò dit. Ho volen veure? Doncs, som-hi!

—Donem la benvinguda a José Antonio. Bona nit!

—Buenas noches.

—Marta. Hola.

—Hola.

—Avel·lí, com està?

—Molt bé, mercès!

—I per últim, Liliana. Què tal?

—Hola, guapo.

—Comencem amb una pregunta senzilla. Digui una frase o lema que els hagi marcat al llarg de la vida. José Antonio.

—¡Viva España!

—Marta.

—Els homes no saben fer dues coses a l'hora.

—Avel·lí.

—Visca Catalunya Lliure!

—I Liliana.

—Fes l'amor i no la guerra.

—Un desig!

—Disciplina.

—La fi del patriarcat.

—Indepèndencia.

—La pau al món.

—I com veuen la política?

—Corruptos todos. Si alguno que yo sé levantara la cabeza.

—Falten més polítiques d´igualtat, anivellament del salari entre homes i dones. Discriminació positiva, això cal.

—Referèndums i consultes populars.

—No ho sé, jo passo tio.

Mal día

Lluvia tras los cristales. Sombras en la calle, telarañas en el cielo. Mal día.
Hoy no debí levantarme de la cama. Tirar de la cadena, eso sí, y volver al lecho. Perderme bajo las sábanas, y no pensar, no actuar, no ser. Desaparecer como un ácaro en el colchón.
Hoy no es un día cualquiera. Cualquiera lo diría sólo con ver mi cara, larga como rostro pintado por El Greco. Domenicos Teotocopulos, se llamaba.
Todo pasa y mañana será otro día. Hoy por hoy es un programa de radio, y por hoy, estoy jodido. Y todo queda, decía el poeta. Don Antonio Machado, se llamaba.
Queda la cama por hacer, la alcoba por airear. Mis amigos los ácaros campan a sus anchas, y mi pobre pijama yace en el suelo como víctima de asesinato. Un cuerpo partido en dos, el tronco sobre la alfombra, las piernas bajo la cama. Ensañamiento, lo llaman. La cabeza se ha venido conmigo. Bien alta, arriba del todo. Y en el otro extremo, llevo mis largos pies y mi ánimo moribundo. Mis pasos son pesados y mis pensamientos espesos como el chocolate de la abuela, pero más amargos. Pesimismo, lo llaman.
Mi mal día, mi pobre día. Paupérrimo día que llega a su fin, lento como cortejo fúnebre. Qué cosas. El tiempo pasa deprisa si la felicidad te embarga. Y sin embargo, lo malo, poquito a poco. A saber. Y sin embargo, te quiero, reza la copla, qué bonitas son las coplas!
Con una copla en los labios
con una copla de más,
quiero y si quiero, puedo,
olvidar el puto día
en brazos de mi sofá.

Nela Miralles

Benvinguda

Avui, aquí, ara, aixecarem una casa de paper per vosaltres.

La llar de lletres és plena de foc.

Rere la casa l'abisme dels silencis que ens turmenten, el buit silenci estèril que ens contempla des de la foscor, el deixarem tancat amb pany i clau.

Escrivim perquè volem anar més enllà de les paraules, encerclar el misteri, esbudellar la bèstia, caçar les emocions, barrar el pas a la tristesa, sentir-nos no tant sols.

Busquem l'escalfor de les lletres, volem somiar mars d'inspiració, descansar a les seves platges, bellugar-nos pel món sense contaminar-lo. Arrecerats en les nostres emocions, ofegats pels desenganys, obrim els ulls a l' humor, a l'amor, a la sort d'una paraula justa, bonica, plena, necessària, una paraula sense la que ja no seríem el que som, la paraula que ens explica, que ens implica, que ens anticipa. La compartirem. La comunicarem. Passeu, passeu.

Mercè Oliveras i Balart

Rellotges encadenats

El rellotge marcava les tres i onze minuts. Poc abans havia citat el *Llibre del desassossec* de Pessoa al metge que m'atenia. El verd i fred ambient m'envoltava. Una punxada fonda i elèctrica, que en diuen epidural, m'havia deixat glaçada. Malgrat les moltes hores de contraccions em varen obrir la panxa dibuixant-m'hi un somriure de sang i greix. Quantes vegades no hauré explicat al meu fill el conte de les set cabretes i en el tros en què al llop li obren la panxa, no hi hauré pensat! Nosaltres ens en riem. Jo li faig pessigolles. Aquesta intervenció no quirúrgica és menys dolorosa.

Les persones felices no escriuen, ja en tenen prou en gaudir d'un tresor tan preuat. Jo en canvi, un dia, vaig decidir no dur rellotge. Semblava una decisió banal però es tornà costant i ferma. L'últim rellotge que vaig tenir era comprat a Nova York, fet com de pedra antiga, potser el que va passar és que no vaig poder superar la seva pèrdua i cap més rellotge no m'ha arribat al cor ni enlloc.

Un desig recurrent, en el meu repertori de somnis de la secció especialitzada en decoració de llars, és tenir un gran i antic rellotge d'estació de tren. Aquest rellotge presidiria una sala menjador cuina com a símbol del pas del temps de les estacions, un homenatge a totes les trobades i els comiats. Seria un rellotge enorme amb busques de ferro i tots aquells a qui aixoplugués trobarien la pau en una casa on seríem feliços.

Mercè Oliveras i Balart

La Mari

La Mari vive en un mundo pequeño de cuatro letras. La Mari tiene su casa. No tiene una carrera ni un bufete de abogados. La Mari no tiene sueños, y si algún día los tuvo se perdieron con los años. La Mari tiene su casa, y tuvo un marido que ahora tan sólo es alguien con quien comparte la cama. Recuerda que se quisieron y vestidos de domingo pasearon por el barrio. La Mari tiene su casa y un día dejó de tener marido porque los años pasaron. Los domingos sin paseo, después las noches sin besos. La Mari tiene su casa con paredes de silencio, tabiques de soledad, y ventanas de recuerdo. La Mari tiene su casa. Y en su casa los espejos le duelen como puñales que le fue clavando el tiempo. La Mari no tiene amor, no tiene nada, cuatro letras, una casa.

Nela Miralles i Pujol

Besos

Dame un beso de tus labios, y me dormiré en tu boca, jugando con tus palabras, hablando con tus cabellos. Dame el beso del amor completo, como pan blanco recién hecho. Blanco y tierno, dame tu beso, que me lo llevo puesto, donde me lleven los sueños. Tu beso será mi sonrisa al dormirme. Tu beso será mi mano cuando acaricie tu cuerpo al despertar. Con los ojitos cerrados, buscaré besos nuevos en tus labios, y besaré tus besos dormidos. Despertaré tu boca, poco a poco, beso a beso. Y besaré tu cuello, y seguiré besando el camino hacia tu sexo. Te besaré en silencio, escuchando tu aliento y mi nombre en tus labios somnolientos. Como un susurro, como un lamento, como un beso que sale del alma para anidar en mi deseo. Y te besaré de nuevo, tus manos en mis cabellos, mi boca llena de ti. Y desandaré el camino hasta encontrar tus besos, y tú buscarás mis labios para perderte en ellos.

Nela Miralles i Pujol

Lluç a la cantonada

Fa temps que sóc mort, ja n'era quan em tragueren del vaixell i m'encabiren en unes caixes blanques de plàstic brut de sang antiga. Una sang fosca incrustava les parets d'una galleda que com taüt m'acollia.

El vaixell feia olor de vida buida, lliscava per un mar tranquil. Ben aviat va arribar a un port des d'on em portaren al mercat. Les peixateres xerraven mentre em tocaven i em buidaven per vendre'm. La dona que m'ha comprat s'ha emmirallat en el blanc dels meus ulls. Ara ella és morta també, la veig al meu davant des d'aquesta cantonada solellada, l'observo damunt l'inútil pas de vianants, on després d'un cop sec ha quedat estesa.

El cap esberlat degota una sang encara plena, encara calenta, encara viva. Aviat res. Aviat el silenci s'instal·larà per sempre.

El seu fill no menjarà peix avui i ella no arribarà mai més tard, a buscar-lo a l'escola.

Mercè Oliveras i Balart

Una esfera poc rodona

Em poso l'abric i surto de casa. Amb les presses m'he oblidat els guants. Fico les mans a les butxaques i noto una cosa aspre entre els dits. A les classes de primària, quan la mestra em demanava que li digués la lliçó, me l'havia de posar entre la galta i els queixals perquè no fos descobert. Com un caramel. Llavors em renyava i em feia escriure dues-centes vegades amb bona lletra i ben arrenglerat *No comeré en clase*.

A casa tots ho fèiem menys la mare, és una marranada, ens deia i ens esbroncava cada cop que en trobava un. Els descobria a la butxaca dels pantalons del pare o a les nostres bates de l'escola.

Després del col·legi a l'institut, a la feina, al metro o a qualsevol lloc, vaig continuar amb aquest costum "tan lleig" segons la mare. A mi no m'ha fet mai angúnia. És divertit anar traient amb la llengua els filets de carn entre les escletxes fortes i aspres i anar descobrint el gust mig dolç, mig amargant d'aquesta esfera poc rodona i una mica punxeguda.

Quan ja sembla que no queda res per escurar, tot d'una, en un forat més fondo que els altres o prop de la punxa, on no hi apropo gaire la llengua per no fer-me mal, en descobreixo un trosset, un bocinet de res, que potser ja no té gust i que està més sec que la palla, però em recorda que, abans, fa estona, o potser fa hores, havia estat un aliment suculent, carnós, sucós i nutritiu. Després de treure'n tot el profit inimaginable, quan ja l'havia marejat prou, el sembrava en un test al terrat. M'imaginava que d'allà potser en sortiria un presseguer.

Núria Solé i Casterà

que seguía con la mirada perdida en las alturas. El cura, sudoroso y pálido, salió del confesionario con el alzacuellos en la mano. Se acercó a ella, desbordado por la situación.

—¡Por Dios hija, tranquilízate! No hay nadie aquí, sólo está Dios Nuestro Señor. Él te ayudará, reza conmigo: Padre Nuestro que estás en los cielos, hágase Tu voluntad...

—Yo me largo, padre. Perdone las molestias.

La muchacha cruzó la iglesia como una exhalación y desapareció. El párroco seguía rezando, con la respiración entrecortada, las rodillas hincadas en el suelo, el semblante desencajado. Dijo Amén. Y desapareció.

Así sucedió, doctor. Jamás he podido volver a escribir.

Nela Miralles i Pujol

pareja y en grupo. He tenido fantasías sexuales de toda índole, que he llevado a cabo con sumo placer. He comido y bebido del sexo de los hombres sin ningún reparo, incluso con voracidad. He satisfecho con creces los deseos más lujuriosos de mis compañeros de cama. He experimentado orgasmos inenarrables. He disfrutado del sexo hasta tocar el cielo con las manos, si me permite la expresión. Silencio sepulcral. El hombre de negro se secaba la frente con un pañuelo; no se le oía respirar. De pronto, sacó todo el aire retenido en sus pulmones i tosió.

—¿Continúo, padre?

—Ah, ¿Pero, hay más?

—Bueno, más de lo mismo.

—Entonces ¡déjalo! Es suficiente por hoy, hija mía.

—Y ahora, ¿qué?

—¿Te arrepientes de tus pecados? ¿Tienes propósito de enmienda?

—No lo sé. Primero quiero saber porqué he pecado.

—Pues porque el Sexto Mandamiento de la Leyes de Dios nos dice: No cometerás actos impuros.

—Ya- La chica se levantó y miró hacia arriba. Sacó pecho y gritó:

—Y una mierda!

—Pero hija! Por todos los Santos!- exclamó el sacerdote mientras se santiguaba.

—No padre, no va por usted. Le hablo a la tarada esta que está escribiendo. Esta sí que se cree Dios. Sí, a ti te lo digo,¡Asquerosa reprimida! Te has quedado a gusto, ¿no? Pones en mi boca todo lo que tú no te atreves a decir y , mucho menos a hacer. Pues ya va siendo hora de que alguien te de lo tuyo, y a mí ¡déjame en paz! ¡Gilipollas!

El eco del templo repetía: pollas, pollas, pollas. La luz policromada que entraba por las vidrieras iluminaba la silueta de la muchacha,

Sorra, cel, sol i cançons

Asseguda a la sorra sento una veu suau.
Cançons precioses que com una besada m'acaricien.

No sé si són sons certs
o un assaig dels meus sentits
per percebre l'emoció i refusar l'enyorança.

Pesen sobre meu com el cel i el sol.
L'escalfor i la immensitat m'esgoten el cos
i em consumeixen el pensament.

Sorra, cel, sol i cançons ressonant
que la brisa transporta i la son s'empassa.
Un son dolç m'arrossega a un somni espès cercant repòs.

Núria Solé i Casterà

Somriures

La llum del sol del migdia em mostra la verdor intensa de les falgueres.
Les margarides grogues i obertes em somriuen.
El gessamí s'enfila per la paret aferrant-se a les branquetes que troba pel camí.
La buguenvíl·lia s'alça distreta, una branca cap aquí, una cap allà,
em saluda amb el seu fullatge esbullat.
Els lliris, encara sense flors, van obrint fulles noves,
es preparen per sorprendre'm a la primavera
amb la blancor del premi que està a punt d'esclatar.
Els geranis amb flors blanques, roses i vermelles estan esplendorosos.
Les heures s'enfilen per la paret i la guarneixen tota,
com una taca d'oli que s'escampa per damunt la taula.
L'aire plàcid gronxa les violetes que obren els pètals buscant la llum,
liles, blaves i blanques, fan un dansa lenta i tranquil·la.
Sec en un graó de l'escala, tanco els ulls
i sento els ocells que piulen dalt dels arbres propers,
la remor de les fulles, l'escalfor del sol a la cara
i l'aire suau que em remou el cabells.
Respiro profundament i l'olor del gessamí m'arriba fins a l'estómac.
Sense adonar-me'n somric.

Núria Solé i Casterà

Así sucedió, doctor

—Ave María Purísima.
—Sin pecado concebida. Adelante hija, te escucho.
—Creo que he pecado, padre. De pensamiento y obra —Tragó saliva— No sé cómo empezar.
Un escalofrío recorrió el cuerpo de la muchacha. La iglesia estaba vacía y el susurro de su propia voz reverberaba en su cabeza. Nadie la oía, sólo aquel desconocido parapetado tras la rejilla del pequeño cubículo. Ella, debía desnudar su alma en la inmensidad fría y calculada del templo.
—Dime, hija, ¿por qué has acudido a la casa del Señor? Creo que nunca te había visto antes por aquí.
—Así es, nunca he sentido la necesidad de venir. Hasta hoy.
-Cuéntame, pues; ya sabes que aquí sólo estamos nosotros y Dios Todopoderoso.
—Ya, pero, me da vergüenza.
—¿Se trata quizás de un pecado carnal?-preguntó el sacerdote, impaciente.
—Bueno, tambien lo llaman amor.
—¡Eso no es pecado, hija mía. Amor ¿a Dios?, ¿al prójimo?
—Amor libre.
—Eso es otra cosa! Y ¿Cómo de libre?
El cura obtuvo silencio por respuesta. La joven buscaba en su cabeza Las palabras adecuadas. Se sentía ridícula y extraña, pero debía continuar. Respiró profundamente y emergió de su silencio con una voz distinta:
—Libre de amor. Sólo sexo sin tapujos, sin límites. Sin ningún tipo de consideración moral. Padre, he estado con muchos hombres, tambien con mujeres. He practicado todo tipo de juegos eróticos, en

Paisatge

Des de la finestra d'aquella cambra acollidora on m'havia instal·lat amb les poques pertinences que duia al damunt, entre elles el meu petit quadern de notes, tenia accés al paisatge de bellesa esfereïdora que m'oferia la vall. La masia era al bell mig d'un prat verd esquitxat de flors, que semblava un tapís teixit per mans expertes, perfumat d'essències d'aquelles que enamoren l'aire i que jo hauria volgut endur-me dins d'una ampolla. M'agradava caminar descalça i sentir aquelles pessigolles amb què l'herba humida em parlava de la terra, que jo sentia tan viva sota els meus peus, tan viva com em sentia jo en aquell paratge que m'encisava. A l'horitzó, tocant el cel, les muntanyes amb els cims empolsinats de blanc, semblaven gegants de pedra gris que dominaven la terra. Les tarteres són llàgrimes de roca, vaig escriure en el quadern de viatge que duia amb mi i que encara conservo en algun lloc del meu desordre juntament amb la promesa de tornar algun dia a la vall de la masia, de la qual me'n vaig endur una petita ampolla plena d'aire que encara conserva l'olor de la terra humida, de flors, de vida.

Nela Miralles i Pujol

Després de la pèrdua d'una mare a una altra mare

Mare, després de tu, vull recordar-te.
Emmarcant grans il·lusions, grans paraules,
grans records, tristeses i alegries.
A la cruïlla del meu cor bateguen alhora passat i futur, això és temps.
Recordar és temps,
Sentir és temps,
L'avui és temps,
Un temps meravellós per poder aprofitar, viure, sentir, estimar i plorar.
Quin sentit tindrien els records d'imatges gravades en paper, uns valors adquirits per poder transmetre, si no fos pel pas dels anys?
Mare aquestes pàgines en blanc les deixarem que les ompli el temps.

Clara Ferraz

Passió

Repetiré!
Tornaré a repetir el teu nom,
ho faré molt fluixet
perquè tu no em puguis sentir.
El meu cos s'immobilitza,
el cor em batega fort,
et sento a prop.
Tanco els ulls,
somio que ens estimem,
passió!
Paraules dolces a l'orella,
sentir el que necessito.
Vull ser la teva amant,
recórrer el teu cos amb les meves mans,
obro els ulls,
repetiré i aniré repetint el teu nom,
molt, molt fluixet,
perquè tu no em puguis sentir,
i així poder seguir somiant.

Clara Ferraz

Sense el pare el menjar era escàs. Un dia van arribar uns soldats a l'esplanada de davant de casa, italians, deia la gent. Van fer una mena de porxo on hi feien menjar i la gent, nosaltres, hi podíem anar.

Els macarrons dels italians eren boníssims, però no enteníem perquè alguns dels nostres veïns no s'hi acostaven i fins i tot ens miraven malament, fins que vam sentir una conversa, Cagum els italians, acceptar el seu menjar és com servir l'enemic. Però l'estómac buit també és un gran enemic, ens deia la mare. Així que la meva germana i jo cada dia anàvem a buscar menjar al porxo dels italians.

A vegades quan sortíem amb el plat de macarrons un italià vestit de negre ens donava una estampeta de la verge i ens feia entendre que havíem de resar. Per a nosaltres era un joc, agenollar-nos i dir paraules en una llengua que no era la nostra.

Allò que els grans deien guerra va acabar, ja no sentíem ni avions ni crits. Els italians van marxar. Nosaltres ja més grans van començar l'escola, vam aprendre el Cara al Sol i el Pare Nostre, i el pare ja no va tornar.

Isabel Burgués i Munné

El petó

Dormíem, ens despertà un petó de bon matí. Abraçades i plors, el pare marxava molt sovint i aquesta vegada no ens va semblar diferent. A la nostra habitació hi feia fred, jo portava el meu pijama de piquets blaus que em semblava preciós, molt més bonic que no pas el de la meva germana, de floretes, de bleda.

Aquell dia, com tants d'altres la teula trencada de la teulada em deixava veure la claror del dia que naixia, m'encantava quedar-me badant, mirant el sostre i imaginant que era un pardal i podia sortir pel petit forat de la teula. Les bigues marrons i grises, vellíssimes, tenien foradets dels corcs que jo imaginava dibuixets, fins que el bon dia de la mare ens feia saltar de cop del llit.

A la tarda jugàvem al carrer, de tant en tant, vèiem unes guspires que creuaven el cel, la mare ens feia córrer cap a les vinyes i amagar-nos sota un ametller vell amb una pinça d'estendre a la boca. Collons de guerra, deien els grans. Quan s'acabarà aquest malson? Hi havia nits en què ens despertaven uns sorolls molt forts, els avions, deia la mare, tanqueu les finestres, apagueu els llums. La mare ens abraçava a totes dues i sentíem com tremolava.

El pare no tornava, per a nosaltres petites encara, el temps era com una estranya goma elàstica, per a la mare no. Els dies que passava el carter s'esperava a la porta per recollir la carta tan necessària.

Un matí de fred i boira la carta va arribar, però no era del pare sinó d'un amic seu que ens informava que es trobava en un camp de concentració a França. Jo no entenia res però vaig veure com trencava en mil bocins aquell tros de paper.

I per què?

Mitjan setembre, encara fa bon temps. Passejo amb la meva néta vora la mar. La Meritxell comenta:

-Iaia m'agrada quan la mar m'acaricia els peus però després se'n va. Per què?

-L'aigua de la mar és com si sempre estigués ballant, per això fa aquestes onades petites que t'acaricien els peus, i se'n torna a anar per tornar.

-Iaia, aquestes pedretes i petxines, ahir no hi eren i avui sí, per què?

-Perquè les mateixes onades se les emporten i les tornen a deixar a la sorra.

Després la Meritxell obre molt els ulls, per tal de poder entendre tots els seus per què. Al cap d'una estona em mira i em torna a preguntar:

-Quan hem vingut el sol hi era i ara n'hi falta un tros, per què?

Amb tota la tendresa li vull explicar les seves inquietuds.

-El sol quan es fa de nit se'n va, però l'endemà torna a sortir.

De cop la Meritxell abaixa el cap i es posa molt seriosa, la miro i li pregunto:

-Què et passa Meritxell?

Amb aquells ulls que semblen dos estels brillant a la foscor, em pregunta:

-Iaia les ones se'n van per tornar, les petxines i les pedretes també, el sol surt cada dia, per què els papis se n'han anat i no han tornat? Per què?

Vaig abraçar la meva néta amb totes les meves forces, mirant el cel amb els ulls plorosos vaig preguntar, i per què?

Clara Ferraz

Ficción

Hay un guión escrito
del que somos personajes,
y que nadie ha releído,
sea por miedo al desenlace.

En la historia encontraremos,
que todo sigue un patrón
hay estupidez a mares.
Tendencias de corto tiempo
y necesidades triviales.

Sin criterio ni sentido,
el tema es un absurdo:
reniega de tus
sueños siempre,
y deja que otros decidan,
cuales son tus prioridades.

Por valientes entendemos,
a personas estiradas,
maravillosos hipócritas
junto a personajes planos
o exquisitos ignorantes

Los papeles secundarios
son absolutos inseguros
o autómatas divertidos.
Casi no salen a escena,
los niños ni los abuelos.

madrugada en la TV local de Colmenar de Río (que también es accesible por Internet), nos hemos esforzado en unas investigaciones en la China profunda donde se esconde una secta de adoradores de la diosa hindú Cali (patrona de los asesinos locales) que entre sus intenciones recogen los hijos e hijas segundones y tercerones, que siendo ilegales en China y motivo de fuertes sanciones para los padres los suelen ahogar en cualquier charca cercana. Esta secta los consigue fácilmente, los cría y a una determinada edad los liofiliza, para que el día de mañana se pueda contar con adeptos de distintas edades. Pasados los siete días preceptivos, y ante la admiración de todos, el niño tras llorar e inhalar la bolsa adjunta nos dice algo ¡en chino¡ una vez secado y vestido de marinerito lo bajamos a la cocina y le ofrecemos un plato de arroz a la cubana que come con delirio. Mis hijas admiradas dicen con alegría.
Escribe al Vicente que envie una niña para nosotros. Más mujeres no, pienso.

Recuerdos a todos y espero que sigáis bien. Firma Vicente
–¡Pero eso es ilegal, no es deontológico! —Grita indignada mi hija Ana que acaba de empollarse el manual de deontología médica para su examen.
–¿Cómo va a ser ilegal si es un nuevo invento de los amigos de Vicente? si nunca se hizo no pueden haberlo ilegalizado —Trato de defender el proyecto no sea que ahora me chafen esta cosa tan curiosa. Interviene Claudia: –Pero Papi fíjate en la fecha de caducidad, en que la lata no tenga golpes, los aditivos que lleva y la denominación de origen. Luego salen niños tóxicos o con botulismo y ya no los puedes devolver– Se le notan sus cursos en Ingeniería de los alimentos. Seguiré esa y otras cautelas.
– ¿Me vas a ocupar un baño todos esos días? Y como haga peste esa pócima la tiro al Váter —amenaza mi mujer.
Me la llevo a mi despachito la lata, no sea que acabe debidamente seleccionada en el contenedor pertinente. Antes de tomar una decisión quiero informarme en lo posible.
Busco por Internet y solo encuentro ciencia ficción y curanderos majaderos que más o menos tocan el tema. Recuerdo al bueno de Ricardo que cuando estudiábamos ya iba para sabio y creo que está en el CSIC, le telefoneo a ver que me dice.
– Hola Ricardito, ¿oye, tú que sabes de bacterias liofilizadas que luego las reaniman? – No me atrevo a hablar de niños así de entrada. ¡Ah! que no sabes nada, ¡ah! que te hicieron ministro de sanidad ayer, así llevas tiempo sin estudiar– Por fin Don Ricardo me da una dirección, el mail de un periodista intrigante. A éste ya me atrevo a decirle que un amigo me comentó que habían llegado niños en lata a no se quien en Canarias, con el dato lo alejo de la verdad.
Apreciado señor: Le confirmo que mi equipo y yo del programa televisivo La noche tenebrosa que usted podrá ver en horario de

La localización transcurre
en un paraíso enorme.
Que destrozan vorazmente,
aunque nadie se percata.
Solo hay prisas botín y caza.

Todas las historias tienen
un conflicto a dominar,
sea con naturaleza, gentes,
o superación personal.
En éste todos se dan.

Aunque a veces lo ignoramos
nos salimos del patrón,
respondiendo libremente,
con reincidente esperanza,
al deseo y la ilusión.

Lluïsa Mora i Aguirre

La boda

La boda prometía ser diferente a otras. Esta vez el convite era en la casa Batlló de Barcelona, genial edificio modernista creado por el insigne arquitecto Antoni Gaudí. Lugar tan maravilloso como inaccesible ya que estaba cerrada al público en general y tan sólo se podía entrar en caso de alquilarla para algún evento o similar. No me podía perder la ocasión de acceder a ella para observar, admirar y extasiarme con sus detalles, su estructura y su diseño.

Para la ocasión me compré un vestido escote bañera de color champagne de una tela con motivos damascados. Precioso y extremado, largo hasta los pies, se diría que iba ataviada muy a conjunto con la decoración de tan distinguido lugar. ¿Quién hubiese imaginado el calvario que había de pasar antes de poder pisar la inefable, excepcional y famosa casa Batlló?

Serían las cuatro de la tarde de un mes de julio y yo me encontraba emperifollada con mis mejores galas. Aunque me sentaba muy bien el vestido ceñido como un guante, el pelo recogido, el poco, pero impecable maquillaje, los preciosos y dolorosísimos zapatos de tacón de seda beige, el minúsculo e inservible bolso a conjunto, también de seda y también beige; todo el vestuario se pegaba a mi cuerpo como una lapa debido al inmenso calor que hacía. Entre la temperatura y la humedad barcelonesa el ambiente era asfixiante, a la sombra era como estar en un horno, si me ponía al sol notaba que el cuerpo me ardía.

Al borde del desmayo entramos todos en una capilla de una casona enorme muy antigua de la zona alta de la cuidad. Al poco, esa sensación de cocción en el horno se multiplicó. Los novios a pesar de ser jóvenes eran muy creyentes y la misa duró la bromita de una hora y media. La tortura creció cuando me di cuenta que transcurridos

Niños en lata

Le da al pedal con esfuerzo, aún siendo cuesta abajo, la espalda se resiente. El uniforme tira, más ella no ceja en su empeño. Por fin la sudorosa cartera llama a mi timbre. Salgo con desgana, suelen ser multas, impuestos u otras alegrías las que vienen certificadas. Agotada pero con rictus alegre me dice:

– Firme aquí, le llegan sardinas de la China y muchas-, firmo, recojo el pesado paquete y lo llevo a la cocina. Desprendo una carta que cuelga de la gran lata.

-¡Vaya, noticias del Vicente desde la China! –le digo a mi mujer con sorpresa.

-¡Tíralo que seguro me mancha la cocina, valiente porquería habrá enviado!

Abro la carta y la leo en voz alta, mi mujer e hijas escuchan.

-Hola Jordi:

Sabrás que llevo unos meses por la China y aún estaré un tiempo. Pero encontré esta oportunidad de comprarme un niño sin pesados trámites de adopción.

Y como sabes que soy niñero y soltero aproveché la ocasión. Pero se debía hacer todo rápido por razones que ya te explicaré. Ahora te pido que abras la lata con cuidado y viertas su contenido en una bañera llena de suero fisiológico isotónico a 37ºC, vigila que en la habitación no entren insectos. El niño se irá rehidratando poco a poco, a los 5 días ya le verás formado. Entonces deberás permanecer 48 horas junto al neonato (más bien neo hidratado) con Mambú que te adjunto en el paquete. Nada más que llore dale al respirador, en su bolsa está el alma del niño, una vez la haya aspirado lo sacas, lo secas y le das de comer, como tiene 7 años, arroz a la cubana le va bien. Se que sabrás hacerlo bien y a la vuelta te pagaré los gastos, sólo lo tendrás unos meses.

tiempos, ¡todo era tan diferente! ¿Por qué circuitos viajaría la pieza oriental? Un día lluvioso y frío de febrero de 1991 Don Rosendo daba el paso definitivo y tras recibir los Santos Sacramentos rendía cuentas al Dios. Se estableció velatorio en su domicilio y su anciana esposa, rodeada de hijos y nietos, haciendo gala de entereza a todos atendió y de todos recibió su condolido pésame. De pronto, cuando el cansancio parecía vencerla, la criada apareció en la sala con un gran paquete que fue destapado ¡Era el jarrón chino y una nota! Apreciado camarada y amigo, los pocos amigos que aún te sobreviven te enviamos con nuestro pésame lo que siempre esperaste. Arriba España.

La anciana emocionada hizo abrir la caja y junto a la bandera de la falange, que el difunto dejó dicho le enterrase, puso el jarrón chino dando así por acabada la Leyenda del Jarrón Chino.

Carlos Ciscar

unos veinte minutos, algunas invitadas al evento sacaban sus abanicos y se consolaban con cara de alivio y satisfacción con el refrescante utensilio. Me imaginé robándole el preciado objeto a una que empezó a abanicarse con moderada educación y, al percatarse de las pobres insensatas que no teníamos tan simple y vivificador artilugio, empezó a abanicarse con más garbo, y las otras con más pena la mirábamos, hasta que su cara de superioridad que rozaba lo absurdo parecía una película de los hermanos Marx. No sé si yo ya deliraba pero a mí me pareció una víbora que a su vez nos tentaba con su juguete.

Decidí mirar al frente olvidándome del reptil para observar a los pobres invitados barones con sus camisas de manga larga y corbatas, sudando como condenados al fuego eterno. Sabía, que sin duda, sufrían más que yo. Parecía como si la gloria del cielo sólo estuviera reservada para los devotos creyentes que se casaban y demostraban ante el Altísimo su fe con esta sofocante penitencia a la que los pobres insensatos y obedientes acompañantes nos sometíamos de forma involuntaria, para así, ser también, testigos o víctimas de su enorme sacrificio, en el día más importante y emotivo de sus vidas.

El tiempo pasó, lento, sudado, con olor a gente y pegajoso. Cuando acabó, una servidora había perdido todo, empezando por el agua de su cuerpo, la compostura, el recogido que andaba medio suelto y el rimel por los pómulos y ya no me quedaba ni la noción del tiempo transcurrido.

Lluïsa Mora i Aguirre

Independentista de dretes

La Cristina era monàrquica, independentista i, en qüestions econòmiques, neoliberal. Així que, cansada de no saber mai ben bé a quin partit acabar votant, va fundar Dreta Monàrquica de Catalunya. No és que es pensés que podria arribar a obtenir cap escó al parlament; era, simplement, que no volia seguir votant partits que després defensaven moltes coses que no li agradaven. Va fer una campanya electoral molt barateta. No es va gastar res en cartells, ni en tríptics, ni en res que representés una despesa econòmica, la qual hagués hagut de sortir exclusivament de la seva butxaca. Bàsicament es va donar a conèixer a través d'Internet i donant quatre xerrades en casals de jubilats i locals de barri. La veritat és que ni en això va esforçar-s'hi gaire, perquè no creia gens que el seu partit atragués gaire electorat. Amb poder defensar les seves idees i amb poder votar satisfeta un partit que coincidís amb les seves conviccions ja en tenia prou. La llista electoral la va omplir quasi tota amb familiars i amics, molts dels quals li van dir que si volia anirien a la seva llista per fer-li un favor, però que ells votarien una altra cosa. TV3 li va reservar un espai gratuït de propaganda electoral un sol dia a les 5.25 de la matinada. L'anunci el va gravar ella sola amb un trípode i una càmera d'una amiga. Se la veia a ella parlant a càmera amb una estelada de fons. En un minut i mig va explicar com Catalunya, independent i amb un rei com a cap d'estat, creixeria millor amb una economia de mercat poc regulada que afavorís la competitivitat en lloc de la protecció social.

La Cristina estava tan segura que DMC no faria res de bo a les urnes, que en una porra electoral d'un bar del seu poble ella mateixa va posar un 0 a la columna d'*altres*.

La jornada de reflexió (s'anomena jornada de reflexió el dia abans de les votacions, tot i que els meus cosins afirmen de forma unànime que, encara que conscientment no ens faci aquesta impressió, ningú decideix el seu vot aquest dia), la Cristina, que s'havia tret biologia i agrònoms amb bona nota, la va aprofitar per anar a una entrevista de feina. L'entrevista no va anar malament del tot, i l'entrevistador

iba de paisano y se hablaba más del negocio que de otra cosa. Su vida social era plena. Políticamente, sin tener nada que temer, tampoco se hacía referencias a cosas ya antiguas. Socio del Barça desde hace 10 años y veraneando en Premià de Dalt de toda la vida, su vida parecía colmada. Pero el feísimo jarrón chino no le llegaba. ¡Cómo se reían los Jefes de negociado explicando que ese horrible trasto, tan pronto como su mujer lo vió, lo volvió a empaquetar y se lo enviaron al pediatra del chico! La verdad es que el muchacho volvió de la mili el verano último y pediatra ya no necesitaba, pero como aquella vez que parecía tener meningitis el médico se les portó tan bien, pues le estaban agradecidos. Además, el jarrón no hay por donde mirarlo. Será feo, pero más feo es para Don Rosendo cuando cuentan esas historias y él no puede aportar su anécdota. ¡Que envidia le da el pediatra que ahora estará con sus amigos contando lo horrible del jarrón! Pero a este padre de familia, de los Guix Alt, no hay nadie que lo introduzca en la buena sociedad vía regalo horrendo. Todo el mundo que se precia lo recibió y todos lo reenviaron. La pieza sube y baja de clase social pero se mantiene en el circuito. Tanto es su rodaje que se aprecian algunas partes fracturadas y pegadas con Imedio. Se dice que uno de los ministros más modernos lo había recibido varias veces en un mismo año y en la última, a la criada se le rompió. El político, viendo que tan buen índice de la nueva y saneada economía española no podía dejar de funcionar, compró otro similar en su fealdad y lo puso en circulación. No cabe duda que los tecnócratas aportaban nuevos aires al régimen. Murió el Caudillo y al poco de unas elecciones, Don Rosendo fue jubilado de su carga con una buena paga. Montó un negocio del ramo de la alimentación que le fue de bien a mejor.

Antes poderoso, ahora rico, siguió recibiendo obsequios durante muchos años, aunque él siempre deseó el jarrón. Cambiaron los

La Leyenda del Jarrón Chino

En las navidades de 1965 corría una abundancia que si no era recién estrenada, pues en la infancia de los mayores muchos la habían testado, si fue bien recibida como hija pródiga. En las calles de las poblaciones lucían bombillas y escaparates llenos a rebosar de los mismos productos que a diario ya no solían faltar. Su queso de bola rojo, un buen yogurt clásico tapado con un papel sujeto con una goma, las porciones EL Caserío. Ropa y electrodomésticos competían en tiendas elitistas. En algunas se colocaba un pino borde que los expertos del Centro Excursionista de Gracia llamaban abeto. Por fin el centro, la alegría de las fiestas, los juguetes para los Reyes Magos. Regalos, presentes, obsequios, felicitaciones abundaron en los últimos días de diciembre.

La casa de la familia de Guix Alt no era una excepción, siendo Don Rosendo cargo municipal clave, Director de Mercados, desde hace muchos años su hogar se ve inundado de toda clase comestibles. Pero el padre de familia en el silencio del despacho, meditaba. ¿Porqué a él nunca le llega el jarrón chino? Dicen que hasta se pudo ver junto al urbano de Urgell con Córcega, que dirigía el tráfico con verdadera habilidad militar. En esta época del año tenía a sus pies botellas, turrones, galletas, como un reconocimiento del barrio por su labor, allí dicen que también se vio el jarrón.

Sería porque la historia inmediata de Don Rosendo ya iba estando pasada de moda. Desde luego el uniforme no le entraba, la idea de trasformar el apellido por Yesos Altos se le había ido de la cabeza y pocos la conocían. Ya no solía ir a los actos institucionales del partido. De los de siempre pocos los frecuentaban, por la edad, por otros motivos y con los modernos no sintonizaba bien. Otra cosa eran las comidas del ayuntamiento, o de las juntas de mercado, pero ahí se

–que no la va reconèixer perquè a les 5.25 a.m. sempre estava dormint–, li va dir que ja la trucaria la propera setmana. L'endemà va arribar la cita dels catalans amb les urnes. Cap càmera esperava la Cristina a la porta del seu col·legi. Cap membre de la mesa li va donar la mà, tot i que l'apoderada de CiU sí que la va reconèixer. Havien coincidit de petites a "les monges", el nom amb què popularment es coneixia l'escola de primària Torras i Bages. Aquella nit la Cristina es va quedar a veure fins tard com en Xavi Coral anava donant els resultats a mida que avançava l'escrutini, cosa que ella mai havia fet. Els socialistes havien tret per quarta vegada consecutiva més vots que els convergents, i els convergents, per quarta vegada consecutiva, havien tret més escons que els socialistes. El PP havia repetit en nombre d'escons malgrat que havia pujat lleugerament en vots. Esquerra havia perdut un parell d'escons però s'havia recuperat de la seva patacada a les generals. Iniciativa, a la qual tothom augurava una forta caiguda per ser responsables de la conselleria que reprimia policialment la seva bossa de votants, va aconseguir perdre només un diputat, el qual havia anat a parar a Ciutadans malgrat el silenciament a que els havia sotmès el Polònia. Total, que tothom havia guanyat. Tothom menys la Cristina. Només 1034 catalans havien dipositat a les urnes la papereta de Dreta Monàrquica de Catalunya. Dels partits extraparlamentaris havia quedat en desena posició. Amb el 100% escrutat, la Cristina va apagar la tele i se'n va anar a dormir.

L'endemà al matí la va despertar una trucada de la granja Sant Francesc. A l'altra banda del mòbil la van informar que donava el perfil idoni i que la plaça d'apicultora era seva. Amb el fracàs del seu projecte polític i amb les condicions que li oferien a la nova feina, la Cristina s'hi va incorporar immediatament més contenta que un gínjol*; fins al dia de la seva jubilació la Cristina es va guanyar la vida venent el que prenia a les obreres i ajudant a reines a emancipar-se per fundar ruscs independents.

Salvador Cases i Majoral

*Un gínjol és un lliri, una planta que jo sempre he vist impertèrrita.

Harry Potter i la pinta d'urani enriquit

A Harry Potter ja se li notaven els anys. Ja no era el nen adorable ni el guapo adolescent que havia fet caure la bava a totes les famílies. Si no arribava a la quarantena poc li faltava. "Que dur és ser pare quan els fills creixen i les mares envelleixen" es lamentava a la barra d'un pub irlandès. "O'rlando, posa'm una pinta de Guinness, sisplau". Una pinta és una unitat de mesura de capacitat del sistema imperial, equivalent a 0,568 litres. El sistema imperial és el nom que té el sistema d'unitats que es fa servir a la Gran Bretanya i els Estats Units (milles de distància, lliures de pes, graus Farenheit de temperatura, etc). Per al·lucinant que sembli, aquest nom –sistema imperial– el van escollir ells mateixos el 1824. Suposo que això ens dona una idea de la imatge que tenia l'imperialisme en aquell temps. Qui s'atreviria a batejar alguna cosa amb aquest adjectiu avui en dia?

En Robert Smith va entrar al pub i es va seure al costat d'en Harry. A ell se'l veia molt menys castigat pels anys. "Com t'ho fas per conservar-te tan jove?" va preguntar-li en Harry mentre es treia la vareta per dibuixar un trèbol a l'escuma de la Guinness. "Els gòtics no veiem mai la llum del Sol" va fer en Robert Smith abans de demanar a l'O'rlando una tassa d'aigua bullint i un Tampax usat per fer-se una infusió de sang. "Has portat lo meu?" va dir en Harry procurant que ningú el sentís. "No t'he pogut aconseguir una pinta d'urani enriquit. Però t'he aconseguit una pinta que pinçant les seves pues d'esquerra a dreta sona *Close to me*". En Robert Smith es va treure una pinta de plàstic discretament i la posar a la butxaca d'en Harry. "Aquest no era el tracte. Jo vull l'urani enriquit que vam acordar". "Saps quan pesen 568 mil·lilitres d'urani? Doncs ni més ni menys que 10 quilos. Més el recipient antiradioactiu. Com vols anar amb això a sobre sense aixecar sospites? Si subhastes la pinta musical per E-bay entre els fans dels Cure en podràs treure moltíssima pasta. I sense córrer cap dels riscos que correries si intentessis vendre una pinta d'urani a Al-Qaeda". Resignat, en Harry va fixar-se de nou en en Robert. Cabells despentinats, cara emblanquinada, llavis pintats... "Vaya pinta".

Salvador Cases i Majoral

—M'acompanyes a ca la iaia? Pobreta, ha de fer llit.

—Oh, i tant. Li portes el dinar, no? —li pregunta el llop, mirant el cistell.

—I bolets.

—Al·lucinògens?!

—Sí. A ella també li agraden.

Arriben a casa l'àvia.

—És aquí. Vols entrar? Segur que us caureu bé.

L'àvia, engrescada en veure el nou company de la néta, es llença amb avidesa damunt els bolets i en pren un bon grapat, que fa baixar coll avall amb una glopada d'Aigua del Carme.

—Llop, llop, mira quina boca més grossa que tinc...És per devorar-los millor. –diu l'àvia.

—Jo encara la tinc més grossa. És per devorar-vos millor!

—I quins ulls més grans que tens...

I el llop les penetra amb la mirada.

Maria Cabrespina i Ferrés

La Caputxeta que no es posa vermella

La Caputxeta Vermella, que mai no es posa vermella, que no tem mossegar una pecaminosa poma vermella, Eva de nom autèntic, surt de casa per anar a veure l'àvia.

Li portarà el dinar, i alguns bolets que espera trobar. Espera trobar bolets i espera trobar-lo a ell. S'ha posat unes provocadores mitges vermelles i s'ha pintat els llavis d'un vermell intens, tan intens com el perfum que s'ha posat per assegurar-se que la seva presa l'ensumi. Està decidida a fer-se'l seu. Ha trencat amb en Bel perquè era massa mansoi. Necessita un mascle ben salvatge.

Avança mirant cap aquí i cap allà. No el veu, però sí que veu bolets d'aquells que els agraden a ella i l'àvia. I potser també al llop.

Mentre els agafa sent un soroll.

Fa el gest d'oferir el cistell.

Ell apareix.

Se'l mira seductorament, xuclant-li la nineta dels ulls.

—Els coneixes?

—Mmmmm —obté per resposta.

—Aquests són...

—Els conec, els conec —respon ell amb entusiasme i bavejant.

Agosarada, l'Eva n'agafa un i el sosté amb les dents, tot convidant la boca del llop a acostar-se a la seva per mossegar-ne un tros.

Així ho fa. I la Caputxeta es menja l'altre tros.

Es queden mirant-se apassionadament.

—Ens ho podem passar molt bé —diu l'Eva seductora.

I li fa un petó. Es fusionen una bona estona.

I comença el viatge.

Passegen junts pel bosc *al·lucinant* amb tot. Juguen i riuen d'alegria.

Forasteros

Dos amigos jubilados, Juan y Luis, se reunen cada mañana, si su salud y el clima lo permiten, en la plaza del pueblo. Hoy amaneció claro y soleado. El aire cálido presagia que disfrutaran de un buen día.

-¡Hola Juan, bonito día!

-Será para tí que, como siempre, no te habrás puesto las gafas.

-Vaya, me parece que hablaremos poco, te noto enfadado. ¿Se puede saber qué pasa?

-¿Cómo que pasa? Para tí nada, ¡qué va a pasar!

-No empieces. Luego dices que no te hago caso. Explícate mejor y podré enterarme de algo.

-Ya estamos otra vez. ¿Por qué siempre piensas que es contigo? Es increíble que estés tan ciego. Tú, cuando paseas, ¿que vas, con los ojos cerrados y no ves nada? Estoy hace rato, observando a la gente, las tiendas y no sé que me entra, me pongo malo, no puedo evitar sentirme extraño.

La plaza del pueblo los acoge desde hace años. Inundada de sol, con sus bancos bien orientados y esos viejos árboles que son testigos mudos del ir y venir de mujeres, hombres, niños y ancianos. Sus ramas entreabren las hojas y dan paso a ventanas, balcones y letreros ininteligibles de comercios, la mayoría extranjeros. Personas muy diferentes se mueven bajo su sombra.

-Pero Juan, ¿donde está la novedad? Hace tiempo que todo cambia. Tú mismo chico, si no te conociera suficiente, diría que eres un resentido. Claro que, ahora que pienso ¿tú siempe has vivido aquí rodeado de lujo y seres queridos? Debe ser eso.

-Luis si te vas a poner cínico dejo el tema y tan amigos.

-De todas formas me preocupas. Creo que, mejor será que llamemos

al ejército para que desalojen la plaza ¿no te parece?
-Por favor déjalo ya! En definitiva soy yo el que no entiende nada.
-Amigo mío, claro que entiendes. Si te fijas, son como cualquiera de nosotros. Trabajan, cuidan de sus familias e intentan salir adelante. A tí y a mí, nos llamaban forasteros cuando llegamos aquí ¿te acuerdas? Ni hablábamos esta lengua ni tampoco nadie nos conocía.
Tras una pausa, Luis, con ojos amables y benevolentes, apoyó la mano en el hombro del que fué su compañero de viaje y con ternura le dijo:
-Fué duro dejarlo todo sin saber lo que nos esperaba, pero luchamos con firmeza para ser buenos entre los mejores, ¿o ya lo has olvidado?

Una mirada de complicidad les une como antaño. Agradecidos miran a su alrededor. Ha pasado mucho tiempo desde entonces. Con sudor, trabajo y esfuerzo se ganaron el derecho a una vida digna, como la que tienen ahora. En su interior saben que tuvieron el respeto y el afecto necesario de la mayoría de sus vecinos para coseguirlo. Gracias a la tolerancia de muchas personas, hoy son uno más en esta maravillosa plaza.
-Bonita mañana Luis.
-Bonita mañana Juan.

Puri Ruíz Bejar

El mar

Si puc evocar el mar, la vida,
un raig de llum damunt les nines closes
potser em pot desvetllar,
obrir-me els ulls inerts
i el pensament que dins del cap
en mil bocins esclata.
La mort em venç i ja no et puc tenir
en les nits solitàries
que s'han tornat eternes.
Aquesta mort no m'ha arribat tranquil·la,
com sempre l'esperava,
de cop, com un intrús, se m'ha ficat a casa,
m'ha robat els vestits i ara es passeja
pels bells indrets que amb llàgrimes recordo.
No em deixa sol ni quan em véns a veure,
et miro amb ulls opacs
i tu somrius per disfressar la nàusea
A l'hora fosca tenyida de silencis,
enyoro la buidor de les estances
que ara habiten les ombres.
Aquells moments buscats de solitud,
només jo i el record
de la llum que esvaïnt-se
t'acaronava el rostre en la penombra.
Els meus dits, ara marbre,
esgarrapen el temps perquè s'aturi.
Tornar enrera voldria
pensant en tu amorosa i propera
navegant, com abans,
mar enllà, amb la nau del teu cos
quan declina la tarda.

Júlia Gaset i Mollà

petita, les prestatgeries amb els meus antics contes que abans m'arribaven a l'alçada dels ulls, eren massa baixes i em calia ajupir-me per poder-los mirar. Hi eren tots. Amb els ulls humits, no sabia si li havia d'agrair o de retreure a la mare que no els hagués llençat. La meva antiga tassa on la mare em serví la llet al matí, ja no em va semblar bonica, el cavall repujat damunt del fang pintat de verd, havia perdut la cua que li feia de nansa. La mare no llençava res, covençuda –i potser tenia raó- que els records no es poden abandonar, que formen part de nosaltres per sempre.

Després d'esmorzar, vaig enfilar pels carrers costeruts que menaven a can Toni, el meu amic mort massa aviat. No havia pogut oblidar cap dels passos que tantes vegades havíem fet junts corrents a la sortida de l'escola o els diumenges a la tarda per jugar a pilota als camps del darrera de casa seva, l'última del poble. En apropar-m'hi, notava la seva presència al meu costat, el sentia repetir el meu nom amb aquella veu trencada i greu, inconfusible, escoltava el trepig dels seus passos mentre un calfred em recorria l'espinada. Però no podia ser en Toni, ell, jeia ficat dins del taüt en el carro ple de crespons negres aturat a l'entrada. Quantes vegades havíem vist junts aquells enterraments tètrics que tenyien la tarda de gris, ens feien tanta por que corríem a amagar-nos així que sentíem el so esquinçat i trist de la campana, mai no havíem pensat que potser un dia seríem nosaltres els que jeuríem dins del taüt negre. Ara hi jeia en Toni, sempre acovardit, i jo, amb llàgrimes als ulls, em preguntava si devia tenir por.

Les feixugues portes del cementiri es van obrir amb un grinyol metàl·lic, un lament ofegat, per deixar pas al carro fúnebre. Tots hi vam entrar, alleujats, com si finalment haguéssim trobat el lloc adequat per abandonar-hi la tristesa, per espolsar-nos-la del damunt com es llença un abric vell que ja no volem portar més. Jo, amb en Toni, vaig voler enterrar els meus records lligats a aquell poble trist que feia anys que m'esforçava a poder oblidar.

Ara que sóc vell, us puc dir que no ho vaig aconseguir.

L'abric gris

Era la tercera vegada que obria l'armari aquell matí. No em quedava bé res. Tots els abrics que m'emprovava em feien sentir ridícul. Els tenia avorrits, i s'havien unit per fer-me sentir com un drap brut. Avui no tinc el dia, vaig pensar. De fet, mai no era el meu dia. La vida des de feia anys esdevenia freda i monòtona. M'esperaven els companys de feina per anar a dinar i jo carregat amb dubtes existencials.

De sobte el vaig veure. En sortia un trosset de màniga per la solapa superior d'una vella caixa de cartró. Feia anys i panys que no me'l posava, ni tan sols me'n recordava. Era el vell abric de mon pare. Gris fosc, amb unes enormes butxaques tristes, aspre i d'un gramatge molt topit que li donava pes.

Malgrat ser de tall clàssic, quan me'l posava em feia sentir jove i modern. Se m'emmotllava al cos de forma màgica, com un guant. Em donava una escalfor entranyable que m'era familiar. Com oblidar les seves abraçades ! encara podia sentir la seva olor. Tenia tants records on apareixia l'abric que de forma automàtica el pensament em retornava a la infantessa. Cada dia quan arribava el pare de la feina, l'anava a rebre amb un somriure entremaliat amb l'única intenció que em tirés l'abric a sobre. Era tan pesat i feixuc que em tirava a terra de forma inexorable, quedava presoner sota aquell pes inamovible. Em feia sentir terriblement feliç, rialles i més rialles. Ja no queden geranis en els testos ni rellotges sense rovell (molt bé), tot això va ser abans de la seva maleïda separació i de la salvatge pèrdua de la meva innocència.

Tot baixant Rambla avall direcció al restaurant, em mirava a cada aparador. Doncs sí, em veia atractiu i interessant. Però alguna cosa curiosa em passava, em notava aixafat, tot i la meva bona forma física, no arriava. Estic afamat, deu ser això. El fred era trencador, un vent neguitós feia voleiar els diaris i revistes dels antics quiosc

vorera avall, el dia era tan gris com l'abric. La gelor em feu posar les mans a la butxaca. Vaig esbatanar els ulls, al fons de la butxaca dreta, arraconat, hi havia un objecte estrany. Tímidament vaig obrir-la per veure de què es tractava. M'envaí com una exhalació una joia brillant i poderosa. Potser si que avui és el meu dia, vaig pensar. Caram com pesa! per més força que feia no hi havia manera de moure'l d'allà. Portava tant de temps immòbil en la mateixa posició que s'havia soldat al teixit. Amb les petites manetes s'aferrava a les costures de la butxaca i no tenia ni la mes remota intenció de sortir-ne, tímid i temorós de la depredadora realitat del món exterior. Tremolava com la llum d'una espelma, ser descobert no li va agradar gens. Vaig estar una bona estona xerrant amb ell, l'intentava convèncer de com era de meravellosa la vida. Tants anys de captiveri el tornaren desconfiat. Lentament anava cedint, li començaren a brillar els ullets, en el fons es moria de curiositat de veure què l'esperava en un univers totalment desconegut. Li vaig donar la darrera empenta ja que no acabava de fer l'últim pas. Tímidament va aixecar les parpelles i omplí els pulmons d'aire fresc. Un lleu somriure se li escapà. Feia tan de temps que estava amagat, cargoladet com una ensaïmada que no s'en recordava de l'esplendorosa lluïssor de la llum del sol. S'armà de valor i suaument aixecà el vol. S'anà allunyant cel amunt, ara ja no somreia tímidament sinó a cor obert. El vent cessà de cop, uns clars i perfilats raigs de sol penetraven les denses copes dels arbres. Els cotxes es paraven, la gent s'aturava per mirar-lo. Des de les alçades em va mirar i em va picar l'ullet, com un dolç comiat. L'abric ja no pesava, les cames no em tocaven a terra de tan lleugeres, surava. Massa temps ha passat sense saber res d'aquell encisador somriure d'infant, pensava tot baixant Rambla avall. Això sí, ara ja per sempre més meu.

Jordi Padrosa i Gaset

L'enterrament

Els cavalls vells, cansats de repetir un dia i un altre aquell camí trist, avançaven amb pas mandrós, fent esforços per no relliscar damunt les llambordes antigues, amarades de pluges eternes. El lent repicar de la campana, abaltia encara més la filera de gent que, amb vestits foscos i el cap cot, al darrera del capellà, els seguien calmosament cap al cementiri. Les germanes d'en Toni al davant, vestides de negre i amb els ulls inflats pel plor. La Laura semblava haver envellit de cop; la recordava molt bonica, encara amb trenes. Mai no va fer cas als meus intents d'apropar-m'hi, però ara entenc que la vida sap què hem de fer més que nosaltres mateixos, si hagués estat amb ella no hauria marxat del poble, la guerra m'hi hauria atrapat i potser seria mort.

Al poble, les mateixes cases velles i la llum minsa dels pocs fanals que de nit il·luminaven una foscor que sempre s'havia negat a marxar del tot. L'exili de moltes famílies i la misèria havien aturat el temps, fins i tot la pols dels carrers sense asfaltar, semblava la mateixa de quan jo era xic. Anit feia fred i el fum de la llenya s'escapava per les xemeneies barrejant-se amb les olors dels sopars humils que la gent cuinava per enganyar la gana, una gana que els venia de massa lluny per poder-la satisfer. Jo, que havia tingut la sort d'escapar-me'n, encara la sentia sovint dintre meu.

Em vaig barrejar amb la gent que em mirava sense reconèixer en mi el nen que havia estat, ja no pertanyia a aquell poble savi en dolor i incapaç de retenir les alegries. Cercava els meus antics companys, però molts havien mort al front o eren a l'exili i els que quedaven ja no tenien la mirada alegre de quan eren infants, el sol del camp els havia ressecat la pell i el sofriment, l'ànima. La filera es movia a poc a poc, respectant el dolor de la família, i un silenci pesant s'enganxava als cossos que, més que caminar, s'arrossegaven.

Casa meva tampoc no havia canviat, els mobles gastats pel temps, la pintura escrostonada de tan vella; a la llum de les bombetes de vint-i-cinc, la mare es veia més trista i el pare més ensopit, amb el rostre esgrogueït de no sortir de casa. La meva habitació s'havia fet